

РЕШЕНИЕ

№ 2088

гр. София, 31.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **521** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Териториална дирекция (ТД) на НАП С. срещу Решение от 03.12.2020 г., постановено по нахд № 9157/2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-и състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 515025 – F541034 от 02.06.2020 г., издадено от заместник директора на ТД на НАП С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл.180, ал.1 ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за извършено административно нарушение на чл.86, ал.1, вр. ал.2 ЗДДС.

Касаторът излага съображения за неправилност на обжалваното решение като постановено при неправилно приложение на закона - отменително основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Счита за неправилни изводите на СРС за допуснатото съществено процесуално нарушение поради непосочване на датата на извършване на нарушението поради спецификата на данъчните правоотношения. Поддържа, че в АУАН и в НП е посочено, че дължимият ДДС е изискуем през данъчен период м.01.2020 г., респ. за наказаното лице е възникнало задължение да начисли данъка, като включи фактурата в СД по ЗДДС и в дневника за продажби за този данъчен период, които регистри е следвало да подаде до 14.02.2020 г. Логично от следващия ден, лицето е

изпаднало в забава, респ. изискуемите реквизити на нарушението, осъществено чрез бездействие, можело да се изведат от подробното му описание в АУАН и в НП. Счита за необосновани доводите на СРС за неправилно приложение на санкционната норма на чл.180, ал.1 ЗДДС, като в случай на осъществяване на състав на нарушение по чл.180, ал.3 ЗДДС, поддържа, че НП следва да бъде изменено, но не и отменено. Касаторът претендира за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.1, оспорва касационната жалба чрез адв. Х..

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, намира от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна. Съображенията за това са следните:

С обжалваното решение е отменено процесното НП, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 180, ал.1 ЗДДС за нарушение на чл.86, ал.1, вр.ал.2 ЗДДС.

От фактическа страна, съдът е приел за установено, че на 21.02.2020 г., служители на ТД на НАП С., извършили проверка по прихващане и възстановяване на [фирма], ЕИК[ЕИК]. Установили, че [фирма], в качеството си на регистрирано по ЗДДС лице, е получило от [фирма] възнаграждение по договор за упражнен строителен контрол, за което не е начислило ДДС по реда на чл.86, ал.1 ЗДДС, за данъчния период, през който е издаден документа по смисъла на чл.86, ал.2 ЗДДС, въпреки, че е издало фактура № 0...356/24.01.2020 г. с ДО от 10 000 лв. и дължим ДДС от 2000 лв. Този данък е станал изискуем през данъчен период м.01.2020 г. и на основание чл.113, ал.4, вр. чл.124, ал.2 и чл.125, ал.1 ЗДДС за [фирма] възниквало задължение да включи издадената фактура в СД по ЗДДС и в дневника за продажби за м.01.2020 г., които следвало да се подадат до 14.02.2020 г. Вместо това дължимият данък по фактура № 0...356/24.01.2020 г. не бил включен при определяне на резултата за м.01.2020 г., респ. не бил начислен към момента на съставяне на АУАН. За установеното нарушение на чл.86, ал.1, вр. ал.2 ЗДДС, бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) от 11.03.2020 г., с който на [фирма] било повдигнато административно обвинение за това, че дружеството не е изпълнило задължението си чл.86, ал.1, вр. ал.2 ЗДДС – като е издало данъчна фактура № 0...356/24.01.2020 г., която следва да се счита за дата на възникване на данъчно събитие, да начисли данъка по нея като включи фактурата в регистрите по ЗДДС за м.01.2020 г., които следвало да подаде в срок до 14.02.2020 г. Въз основа на АУАН е издадено процесното наказателно постановление, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл.180, ал.1 от ЗДДС.

От правна страна, съставът на СРС е приел, че АУАН и НП са съставени в предвидените законови срокове, от компетентни длъжностни лица и в кръга на правомощията им, но при издаването им са допуснати съществени процесуални

нарушения поради непосочване на дата на извършване на нарушението. В допълнение, съдът е установил неправилно приложение на материалния закон, тъй като при издаване на НП административно-наказващият орган (АНО) не е отчетел обстоятелството, че дължимият данък вече е внесен в държавния бюджет, което е основание за приложението на привилегирован състав на чл.180, ал.3 ЗДДС.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Безспорно е, че фактура № 0...356/24.01.2020 г. не е била включена в регистрите по ЗДДС за данъчен период м.01.2020 г. в законоустановения срок за това - до 14.02.2020 г. За това обстоятелство, установено при проверката на [фирма], разпоредена с резолюция от 19.02.2020 г., на [фирма] е издадено ИПДПОЗЛ от 21.02.2020 г., връчено по електронен път на 21.02.2020 г. Спорът, дали последващото поведение на наказаното лице, е следвало да бъде съобразено при съставяне на АУАН и издаване на НП, е разрешен от районния съд при правилно приложение на закона.

Налице е допуснат от проверяваното лице пропуск, открит от него по повод на изисканите му на 21.02.2020 г. документи. Дружеството се е опитало да коригира грешката си по реда на чл.126 ЗДДС, като още на 24.02.2020 г. е подало до ТД на НАП С., офис „Център“, искане за отразяване на корекция вх.№ 10-53-03/329. Това обстоятелство не е съобразено от актосъставителя, въпреки че е осъществено преди датата на съставяне на АУАН на 11.03.2020 г. Произнасянето по искането за корекция от орган по приходите, различен от актосъставителя, е ирелевантно предвид разясненията в Тълкувателно решение № 48 от 28.12.1981 г. по н. д. № 48/1981 г., ОСНК на ВС. Релевантно е обективизираното от проверяваното лице поведение, че желае да коригира допуснатата грешка по чл.86, ал.1 ЗДДС, пряко относима към вмененото му нарушение. В правомощията на приходните органи, освен да констатира нарушения, е и да оказват съдействие на регистрираните по ЗДДС лица за законосъобразно осъществяване на законовите им задължения. Не следва да се толерира формалистичния подход на актосъставителя по констатиране на нарушение, без да се държи сметка за цялостното поведение на нарушителя във връзка с конкретния случай.

В тримесечния срок по чл.34, ал.1 ЗАНН от откриване на нарушителя, наказаното лице е подало СД по ЗДДС за м.03.2020 г. (на 11.04.2020 г.), в която е включило спорната фактура № 0...356/24.01.2020 г., респ. дължимият данък е заплатен. Дори това обстоятелство да не е констатирано от актосъставителя, то изцяло в правомощията и задълженията на АНО по чл.52, ал.4 ЗАНН е да провери съставения акт за неговата обосновааност и да събере относимите по случая доказателства. Към момента на издаване на НП данъкът е начислен и заплатен, което безспорно обосновава приложението на привилегирования състав по чл.180, ал.3 ЗДДС - при нарушение по ал. 1, когато регистрираното лице е начислило данъка в срок до 6 месеца от края на месеца, в който данъкът е следвало да бъде начислен, глобата, съответно имуществената санкция, е в размер 5 на сто от данъка, но не по-малко от 200 лв. Вместо приложението му, АНО е възпроизвел изцяло съдържанието на АУАН, вкл. чрез посочването, че към датата на съставяне на АУАН данъкът не е начислен.

Това описание на нарушението не отразява в пълнота действителната фактическа обстановка и води до несправедливо налагане на санкция за формално нарушение без да са изследвани всички факти и обстоятелства по случая. Повдигнато административно обвинение и наложеното наказание при неизяснена фактическа обстановка, правилно и обосновано са навели районния съд на извод, че в хода на производството са допуснати съществени процесуални нарушения като основание за отмяна на НП.

Неоснователно касаторът поддържа, че е налице възможност за изменение на наложената санкция. Това недопустимо би довело до повдигане на обвинение за нарушение, срещу което лицето не се е защитавало, респ. до друга дата на извършване на различното нарушение. Съдът намира за неприложимо тълкуването, дадено в Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК на ВАС, относно приложението на чл.415в КТ, тъй като същото предоставя възможност за приложение на специалния състав за маловажно нарушение, какъвто настоящият случай не е.

За пълнота на изложението, следва да се сподели като правилна тезата на касатора за спецификата на данъчните правоотношения, при значителна част от които е уреден законов срок за изпълнение на конкретно задължение. Неизпълнението му в този срок осъществява състав на продължено нарушение, осъществено чрез бездействие. Ето защо, не е съществено процесуално нарушение непосочването на дата на нарушението в случаите, при които тя е определяема от описанието му в НП, респ. от посочения в него законоустановен срок, в който е било дължимо изпълнение и в който такава не е предприето, какъвто е настоящият случай.

С оглед съпадението в крайния извод за допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на АУАН и издаване на НП, обжалваното решение следва да бъде оставено в сила на основание чл.63, ал.1 ЗАНН, вр. чл.212, ал.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН, вр. чл. чл.143, ал.4 АПК, ответникът по касация има право на разноски, но същият не е заявил искане в тази насока, нито е представил доказателства за сторени разноски, поради което такива не се присъждат.

По изложените съображения, Административен съд София град, XVIII-ти Касационен състав, и на основание чл.221, ал.2 от АПК вр. с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 03.12.2020 г., постановено по нахд № 9157/2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-и състав.

Решението е окончателно на основание чл.223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

РЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.